

Sygn. akt V KZ 40/17

POSTANOWIENIE

Dnia 26 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Roman Sądaj

w sprawie **M. S.**,

skazanej z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 271 § k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 26 października 2017r.,

zażalenia skaranej

na zarządzenie Przewodniczącego XVII Wydziału Karnego – Odwoławczego Sądu Okręgowego w P.,

o odmowie przyjęcia kasacji od wyroku Sądu Okręgowego w P.

z dnia 7 listopada 2016r., sygn. XVII Ka [...],

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w P.

z dnia 15 marca 2016r., sygn. VIII K [...],

p o s t a n o w i ł :

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem odmówiono przyjęcia kasacji skaranej z powodu niezrealizowania formalnego warunku w postaci tzw. przymusu adwokackiego (art. 526 § 2 k.p.k.). Skazana złożyła na to zarządzenie zażalenie, które na uwzględnienie jednak nie zasługiwało.

Przypominając sekwencję czynności procesowych poprzedzających wydanie tego rozstrzygnięcia należy zauważyć, że skarana już obok wniosku o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego domagała się jednocześnie wyznaczenia obrońcy z urzędu w celu „sporządzenia i wniesienia skargi kasacyjnej” (k. 1760). W reakcji na to pismo przewodniczący

wydziału wezwał skazaną do udokumentowania swojej sytuacji materialnej, stanowiącej faktyczną podstawę orzekania w tym przedmiocie (k. 1842). Po uzyskaniu stosownej odpowiedzi, zarządzeniem z dnia 27 stycznia 2017r. wniosek został uwzględniony i obrońca z urzędu został skazanej wyznaczony (k. 1851). Po zapoznaniu się z aktami sprawy w dniu 10 lutego 2017r., obrońca przedłożył w sądzie opinię, w której oświadczył, że nie znalazł podstaw do sporządzenia kasacji. W uzasadnieniu wskazał, że nie tylko nie wystąpiły podstawy prawne do wniesienia kasacji, ale w sprawie wystąpiły przewidziane w art. 523 § 2 k.p.k. ograniczenia możliwości jej wniesienia, a to wobec orzeczenia wobec skazanej kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Przewodniczący poinformował skazaną o treści powyższej opinii, jak również o możliwości wniesienia tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia z jej inicjatywy, ale z zachowaniem „przymusu adwokackiego”, z jednoczesnym zaznaczeniem, że stanowisko dotychczas wyznaczonego obrońcy nie może stanowić podstawy do żądania wyznaczenia innego obrońcy (k. 1857). Skazana złożyła jednak nowy wniosek o wyznaczenie obrońcy z urzędu (k. 1989) oraz sporządzoną osobiście „skargę kasacyjną własną” (k. 1994-1995v). W odpowiedzi na te czynności procesowe została wezwana do uzupełnienia braku formalnego kasacji poprzez sporządzenie jej i podpisanie przez podmiot profesjonalny w terminie 30 dni pod rygorem odmowy przyjęcia nieodpowiadającego temu wymaganiu pisma. Poinformowana nadto została po raz kolejny, że nie ma podstaw do wyznaczania kolejnego obrońcy z urzędu w sytuacji, gdy miała już taką pomoc udzieloną (k. 2002).

Z uwagi na to, że brak formalny usunięty przez skazaną nie został, przewodniczący wydziału wydał zaskarżone zarządzenie w oparciu o przepis art. 530 § 2 k.p.k., nie pozostawiający uprawnionemu podmiotowi alternatywy.

Zażalenie skazanej, choć obszerne, nie kwestionowało powyższego przebiegu czynności procesowych, a przedstawiało okoliczności mające wykazać, że w sprawie zaistniały jednak podstawy do wniesienia kasacji. Tyle tylko, że to już ustawodawca zdecydował – ze względu na specyfikę nadzwyczajnych środków zaskarżenia (kasacja i wznowienie) – iż skutecznie środki takie może wnieść wyłącznie profesjonalista (adwokat bądź radca prawny – art. 526 § 2 k.p.k.), a tzw.

osobiste kasacje w ogóle merytorycznej ocenie podlegać nie mogą. Przedstawiony powyżej przebieg procedowania Sądu Apelacyjnego wykazał, że podejmowane przezeń czynności były prawidłowe, znajdujące pełne podstawy faktyczne i prawne.

W tym stanie rzeczy zażalenie skazanej uwzględnione zostać nie mogło, a zaskarżone zarządzenie należało utrzymać w mocy.

aw